

ראוהו אחיו פרק שני תמיד

ל

עין משפט
גור מנוצה

א מ"י פ"ד מלכות
מתיקין ומשפין כל א'
ב מ"י פ"ה מהל' פת
המורה הלכה י'
ג מ"י פ"ד מלכות
מתיקין ומשפין כל א'
ד מ"י פ"ה מהל' פת
מ"י פ"ה מהל' פת

שיטה מקובצת

ב בחבלא. ס"א בחבלא
דצבחה דשירוק. תיבת
דסירין נמתק: ג יקברי
לית הובא: א יבא. ס"א
ארבע שירוק: ד מי
שוחט ומי וזרק את ה'
נמתק: ה על תיבת
הורוצאור גרשם קן לפעלה
למורח: כי לפ"ד ראי
למחוק: ו פרי דשירוק
דיפל ביה בארבי בורא
דע: ז יקבלה ואותו
הזרק: ח זה אחר זה
הזרק: ט ל' נמתק:
ע האיל רבעבדה
התמיד היא תיבת דעם
נמתק: פ קודם שחישת
התמיד: קל בתמיד
התיבה על תיבת ראשונה
גרשם קן לפעלה להורות
כי לפ"ד ראי למחוק:
קל התמיד ששירוק
וירוקין יתיה תיבת לא
נמתק: רל מובח הפנימי
והמורה: קל שישקטת
היא את ר' נמתק:
קל חקנה והבדר והלב:
קל שוחט את התמיד
אלא: פ אומר ברקאי
ברק בלשון: קל ברק
מורטה לאתו שעת תיבת
התמיד: קל נמתק:
קל פ"ד רש"י מ"כ:
קל הגג את תיבת
אמר נמתק: קל זה
אמר כבר היה יום
ועוד: קל יבומא
קל אתיק:
קל רבא דלא תיבת ואיתו
סבר ליש: קל והביאו
לי. טלה מלשבת
ל' והולך לו
לכות: קל חולקין אחורו
תיבת עמר ליש:

פ"י הרא"ש

גרשה: ושייפא איה
בחיבא דצבחה
במשפט מנהל בעשי
מנחם דקל נחוק לא
התלמד עד שירק כל
הקליפה מעלה: זכר
ש"יה בירא. ממון זה
לא יוכל לאת הוצע
שנאמנו האיל והוא לב
האילן שממנו תולא
הפרי. ואזי דגרס מלכות
דנחמה לומר יתקן ומשח
התלמוד מנהל על שרץ
ששמו כל ומתקן זה ימות
הוצע ויחול מעלשע שר
פרי: ויבא דרבי
ארבע שירוק. לומר
אלל שם היתר נמתק
למלכות יע אחרו כי
ענין אחר לא ילמח:
ותלת סופין. ג' נגפיש
מתן הס' כ"ז גדולים שאין
גבר מחוק אותם כי
ממתק כתיב ויכל הנשר:
קורה עבדי פירי א'
עבדי. דמתקן שלטי
עושה פרי עשו הקורות
עבד וגדלים כי כל יתקן
האילן נמתק: פ"י.
ענין חותה נמתק:
שתתה הרוח מנשבת
בה. ותמהר להדליק.
ולמחר משח רוחו
מנשבת קשה וזקן. וכן
כל שני המונח מטיקין
זה כנגד זה ומנחם כנגד
הרוח: א"יתא. ע"ס
דק"ס: מקובצת עבדי.
להלכה א"יתא כן הגורן
וגם נמתק:

והמורה ובהעלאת אברים לכנס הא אמרי' ביוםא נסוף פרק ג' (דף טו:). אמר רבי יוחנן זר שקידר את המערכה חייב מיתה הולא ועבודה תמה היתה מתקין לה רבא אלא מעמה מיציע פייס ואמרי' אישתמיטתיה הא דמיא מי זוכה בתרומת הדשן וזכה בסדור מערכה ובשני גזרין אלמא (ד) בני פייס דהא לא אמר כל כהן שירלה יקדר אלא אותו זוכה בתרומת הדשן יקדר ולא אמר אלמא מוכח משם דלא מפיסינן אלא בעבודה תמה אכל בעבודה שאינה תמה כל כהן שירלה יזכה זה גלא פייס יש לתקן להם סריקין על אותה עמועה משמיטה דלאו עושה תמה היא ואפ"ה בני פייס ומתלינן שאני שמיטה דמחלת עבודה היא ומשונה לפייס אע"ג דלא עושה תמה היא הילכך ה"ג י"ל דכל אלו מחלת עבודה הם דישן מונח^א והמורה מחלת עבודה היו זה נמונה חה נמערכה העלאת אברים לכנס תחלת עבודה של^ב הקטורת היא וקבלה נמי איכא לתרוצי^ג הילכך לאו עבודה של זרים היא: הראש והרגל בהן אחד. ביוםא (דף טו:). מפקינן מקרא ששה סהים העוסקים בהולכת אברים לכנס דכתיב והקריב כהן את אלה המונחה ואמר נזר לו הולכת אברים לכנס העוקף הוא הונח המזה הוא השומן הרואה את הקרקע וזומתין מנאן ומנאן גלא ראשי נלעות והגרה הוא הנולד וזו ממונה הקנה^ד והלכ המזה והגרה ככהן רביעי לקמן ומפרשין נמקומו מפני מה עשוי סוהים כסדר הזה והתמינן חלי עשוי ש של כ"ג שקרב עם התמיד בכל יום שנאמר (ויקרא ו) מתעלה צבוק ומתעלה צבוק וסמיך ליה על מתנה בשמן עשה לך קריא והוא קריא פתימן: אומר דהוה הפמונה צאו וראו אם הגיע זמן החשיבה. שחזר להם איום דלאן שומט^ה תמיד אלא ביום: הרואה. אומר לה צרק צרקא גלשון זכר כמו למען היות שעל הגג אומר כן ומתיא קן שמואל

ושייפי להו^א בחבלא דצבחה דסירין עליה בורא וקברי (ב) הויבא דמוסיק ימא^ב שירטון קורה עברא פירי לא עברא ותלת בריכי מנייהו לא מוחוקה להו גמלא: סידר את המערכה גדולה וכו': מאי מעמא רב הונא ורב חסדא חד אמר כדי שתהא הרוח מנשבת בה וחד אמר כדי שיהו מציתין את האליאת משם מיתבי ריוח היה בהן בין הגזרין שהיו מציתין את האליאת משם אמר לך מקומות מקומות עבדי:

הדרן עלך ראוהו אחיו
אמר להו הממונה בואו והפיסו^א מי השוחט ומי הזורק מי מדרשן מוזב הפנימי מי מדרשן את המורה מי מעלה אברים לכבש הראש והרגל של ימין ושתי הדיים העוקף והרגל של שמאל החוזה והגרה ושתי דפנות הקרביים והסולת והחביתין וריון הפיסו וזה מי שזכה אמר להן (ג) צאו וראו אם הגיע זמן שחישתו אם הגיע הרואה אומר ברקאי מתיא כן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שהוא בחרבון והוא אומר הן^ד אמר להן צאו והביאו (ה) ר' (ו) והוציאו מלה מלשבת הטלאים והרי לשבת הטלאים נתונה במקצוע צפונית מערבית ארבע לשכות היו שם אחת לשבת הטלאים ואחת לשבת החותמות ואחת לשבת בית המוקד ואחת לשבת שעושיין בה לחם הפנים יבנסו ללשבת כסף וכלי זהב^ו השקו את התמיד בכוס של

ושייפי איהו בהביא דצבחה. כמו דלנחא מיימין נמסכת עבודה וזה בסופה (דף ע:). נחבל העשי מזורי דקל ושייף ליה לען עד שחסיך כל קליפתו וגם אם יש זרע גרשין נמוך הנטיעות תפילו ושז לא יבא שם פרי ובהי משירין קליפתו ושמה ע"י קן מושיל לו שלג מגדיל צו קליפה ומתוך כך לא יבא צו פרי^ז דיפול^ח דשירקה ליה צארשי זרע גרשין כמו שפירשתי: וקברי איהו היבא דמסיק איה ימא שירטון. בלחוח מקוס שהים גדל ומתוך לחלוח המים לא ימות האילן שאם לא היה שם קטר ימות מתוך שאין צו קליפה: קורה עברא. ומתוך שהוא אילן סרק ואין גלז ט פרי שמכשינן כמו גדול כל כך שראוי לקורות לעשות ממנו בנין אותן ענפים הדקין לוקמין לזרזק המנוח. ותלת סכי מיניהו ענפי גלשון אמר בריכי: א' מחוקה איהו גמלא. דף של גשר איתו יכול לסיבגן מרזב גודלן. גמלא גשר כלומר הרבה הס גדולים כך נראה בעיני^ט שני זה וכמו שבתימא שניה בת"כ בגירסת הספרים אין אדם יכול לישב: מאי טעם. מותה כלפי מרת: כדי שתהא הרוח מנשבת בו. הרוח שיבא דרך עבר מרת: וחד אמר שיש מציתין את האליאת טעם. עיזו דקוס מטימין בלחוח חזת והאש קמין לו ונדלקים העצים גדולים על ידי עיזו קטנים: מקומות עבדי. כלומר במקומות הרבה היו נותנין עצים על ידי שירטו ע"י המערכה מכל ד' ואיכא פייסיהו דלמאן דלמר כדי שתהא הרוח מנשבת צו לא היו מתימין האליאת מס:

הנהרות הב"ה
(ב) בני וקברי ליה היבא דמסיק ליה ימא שירטון: (ג) שם נמנחה אמר להן המנוחה לאו רחלו. כ"ג עיני כפירות ר"ע מנוטתה על פרק זה: (ג) ספרש דיה טלו והפיסו וכו' כקדר שהיו ישיבין נמשכין עמו וכו' ואפ"ה שער הפייס הכי הוה סדר הטעם לא היה כן דלמחר נקדר ימא וכו' שישכין לו ומכושחין אותו לשוחט ורואין ומתקנין לו קוס מטימין נמי קוס בשיטת התמיד וכו' עטרת התמיד אבל שמימין: (ד) בלחוח אלמא לא בני פייסיהו וכו' מוכח משם דלא מפיסינן מפיסינן שאינה תמה אלא עושה תמה תמה כל כהן שירלה חסד וכו' איכא לתרוצי דעבודה של זרים

הדרן עלך ראוהו אחיו
אמר דהם הממונה. לאחר שצאו ללשכת הגזית על הפייסות: בואו והפיסו מי שוחט מי זורק. כלומר צאו ופיסו מי יסחוט מי זרוק ושלשה עשר פייסות יש כאן שמיטה וזיקה וקבלה^א אותו הזורק והא המקבל וכן מוכח ביוםא (ד' טו:). דלמר קבל המקבל וזה לזרוק והי תתקן דקבלה וזיקה היא ונאה למקבל שהיא זורק דישן מונח הפנימי וישן מנרה ד' בהעלאת אברים לכנס ששה הרי י' פייסות הסולת והצמיחין והיין הרי י"ג פייסות ואמרינן ביוםא (טו) דלא היו מפיסינן אלא בעבודה ראשונה ובהן שזכה בשמיטה י"ב אחיו הכהנים נמשכים עמו כלומר אותן שהן אללו זה אחר זה כסדר שהיו (א) נמשכין עמו זה^ב כלללחר זה זה לדישון חה למנוחה כסדר שהיו יושבין הן נמשכין בעבודה הראשון לעבודה הראשונה כגון זיקה והביא לדישון מונח פנימי והג' למנוחה ו' כסדר שהן סריקין במשנה ופייס אחד דלא היו מטיילין כי אם פייס אחד דכיון שזכה ראשון בשמיטה הפנימי והמנוחה מעבודת התמיד חשיבא ליה הולא^ג דעם עבודת תמיד היא נעשית. מי שוחט ומי זורק ומי מדשן ואפי' זה פסקר העבודה לזה היה כך כדלמר בשר ימא בשמעתא דאפי' (דף טז.) דלמר דישן מונח הפנימי קודם לזריקתו וסדר הסדר הזה היה להם להפיס א"ר דמס"ה מפיסינן קודם בשמיטת התמיד שקודם דישן מונח הפנימי היו לוקמין הטלה אותן הכהנים שזוכין צו ורואין ומכניסין אותו לשחוט ומכניסין אותו לאור האטקות והילכך כיון שהיו עוסקין צמיל דתמיד קודם דישן המנוח והמנוחה היו מפיסינן נמי קודם^ד בשמיטת התמיד וזיקתו דמתוך שתחלת עבודה היתה תמיד^ה ראשונה תביעה היתה והקדימוהו בפייס ולא מפני שאלו קודמין זה לזה בפייס דכבר פירשתי שכולן זוכין יחד דכיון שזכה השוחט י"ב אחיו הכהנים נמשכין אחריו וכל עבודות התמיד^ו שמיטתו וזיקתו לא היה אלא אחר דישן מונח הפנימי והמנוחה כ"ז בתחלה מדשן מונח הפנימי ואחר כך מדשן את המנוחה ה' גרות ואח"כ שוחט את התמיד וזרק את החרס וכו' מנציב עומקן שמי גרות שנאמר לתקן ואחר כך מקטיף הקטרת ובקטורת היא פייס אחד לפי שמעולם לא שנה אדם בקטורת ומפרש ביוםא (דף טו.) מפני שמעשרת לפיכך היו מכריזין כהנים חדשים לקטורת צאו והפיסו וא"ת למה היה פייס דישן מונח הפנימי

התכנה ברזולוציות מסך - להדפסה איכותית הדפס שירות מן התכנה תלמוד רבלי - אינו נודר - לו מנוחה הניח תמיד מידות תמיד רבני עמוד חס. 50 נדפס על נייר הכרמה